

De Levensbloem
Heilige Geometrie

De betekenis van vorm en structuur

Het doortrekken van het Genesispatroon

De eerste vorm: de torus

Laten we eens kijken naar het eerste object dat uit het platte vlak komt: het Genesispatroon zelf (fig 1). Als je een wiskundeboek inkijkt telt dit Genesispatroon het minimale aantal lijnen dat getrokken kan worden op een plat vlak om de driedimensionale vorm aan te geven die een torus genoemd wordt. Een torus wordt gevormd wanneer je het Genesispatroon om zijn centrale as laat tollen. Dan ontstaat er een vorm die eruit ziet als een doughnut, alleen is het gat in het midden oneindig klein.

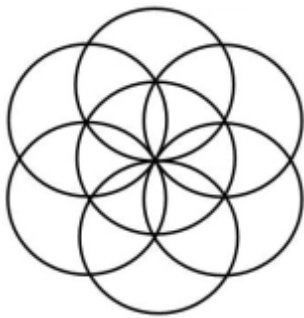

Fig 1

Een torus, hier een slangvormige torus genoemd, omdat deze specifieke torus de vorm heeft van een binnenste slang (fig 2), is uniek. Hij kan zichzelf oprollen, zowel naar binnen als naar buiten. Geen enkel andere vorm in de schepping kan dit of iets wat erop lijkt, tot stand brengen. Een torus is de eerste vorm die voortkomt uit het voltooide Genesispatroon en hij is volstrekt uniek onder alle bestaande vormen.

Het was Arthur Young die ontdekte dat er op deze vorm zeven regionen zijn, die bij elkaar de zeven-kleurenkaart worden genoemd. Je kunt er bijna elk wiskundeboek op naslaan: als je naar de torus gaat zal het de zeven-kleurenkaart noemen. Er zijn zeven regionen, allemaal even groot, die precies in de slangvormige torus passen, zonder dat er ruimte overblijft. Net als bij het Genesispatroon: zes cirkels die rondom een zevende lopen; de middelste neemt het gehele oppervlak voor zijn rekening. Het is volmaakt, puntgaaf.

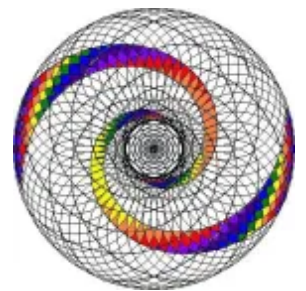

Fig 2

In de heilige geometrie doet zich iets voor dat tandwielen wordt genoemd. Je neemt een cirkel of een lijn en tandwiel die, net als wanneer je bij autotechniek een tandwiel neemt en dat gebruikt om iets een bepaald stuk te laten draaien. Stel je bijvoorbeeld twee Genesispatronen voor die elkaar overlappen. Het ene patroon ligt vast; als je het andere patroon 30 graden laat draaien krijg je 12 bollen rondom de centrale bol. In twee dimensies zou het er zo uitzien (fig 3)

In drie dimensies zou het eruit zien als een slangvormige torus. Als je vervolgens alle mogelijke lijnen in het midden verbindt, krijg je dit patroon (fig 4)

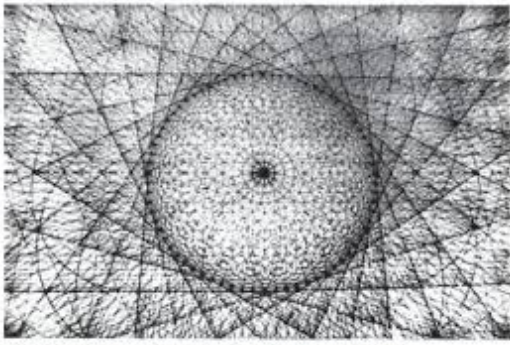

Fig. 6-3. Ratcheted Genesis pattern with all possible connected lines.

Fig 4

Zou je de 12 bollen nog een keer tandwielen, dit keer 15 graden, zodat er 24 bollen ontstaan, dan kreeg je dit patroon. Dit patroon is verbonden met een zogeheten transcendent patroon. Wat is een transcendent patroon? Zoals ik het zie is een is een transcendent getal

Fig 3

in de wiskunde, een getal dat uit een andere dimensie komt. In die dimensie is het waarschijnlijk een heel getal, maar wanneer het hier komt laat het zich niet volledig naar deze wereld vertalen. We hebben veel van dat soort getallen. Eén daarvan is bijvoorbeeld de Phi Ratio, waar ik het later over zal hebben. Het is een wiskundige verhouding die begint met 1,6180339 en eeuwig doorgaat. Dit betekent dat je nooit weet wat het volgende getal achter de komma zal zijn en dat het nooit ophoudt: mensen hebben computers maanden door laten lopen zonder dat er ooit een einde aan kwam. Een eenvoudig voorbeeld van wat een transcendent getal is.

De vorm van de torus regeert over vele aspecten van ons leven. Het menselijke hart heeft bijvoorbeeld zeven spieren die een torus vormen en het pompt in de zeven regionen die getoond worden op de kaart van de torus. We hebben alle kennis belichaamd. De torus wordt letterlijk aangetroffen rondom alle levensvormen, alle atomen en alle kosmische lichamen zoals planeten, sterren, melkwegen enzovoort. Het is de primaire vorm van het bestaan.

‘In den beginne was het Woord’. Ik geloof dat taal/bewuste klank/het woord allemaal onthuld zullen worden in de torus. Er zijn mensen die geloven dat dit nu al het geval is, maar de tijd zal het leren.

Het labirint als een beweging van de levensenergie

Figuur 5 is een zevenvoudig labirint. Hij wordt over de hele wereld aangetroffen – overal, van China tot in Tibet, tot in Engeland, Ierland, Peru, tot bij Amerikaanse Indianen aan toe. Er is net één in Egypte gevonden. Je zult dit labirint op de vloeren zien staan van veel kerken in Europa. Dezelfde vorm staat overal op stenen muren. Hij moet voor de oude mensheid van groot belang zijn geweest. Hij bevat zeven regionen die in verband staan met de torus en het kloppen van het menselijke hart. Verderop zal ik de oude Mysterie School van de Druïden op het eiland Avalon bespreken. Om naar de top te komen van de heuvel daar, moet je door dit zelfde labirint, op dezelfde manier heen en weer bewegend. Tijdens mijn verblijf in Engeland sprak ik met Richard Feather Anderson, auteur en expert in labirinten, en van hem heb ik iets geleerd. Als onderdeel van zijn onderzoek laat hij mensen door het labirint lopen. Hij ontdekte dat je, wanneer je er doorheen loopt, gedwongen wordt verschillende staten van bewustzijn te doorlopen, wat een hele specifieke ervaring is. Het dwingt de levensenergie om door de chakra's te stromen in het volgende patroon: drie, twee, één, vier, zeven, zes, vijf. De energie begint in de derde chakra, stroomt vervolgens naar de tweede, dan naar de eerste. Dan springt hij over naar het hart (de vierde), stroomt naar het centrum van het hoofd, naar de pijnappelklier (de zevende), dan naar het voorhoofd, naar de hypofyse en van daaruit naar beneden, naar de keel (de vijfde).

Fig.5

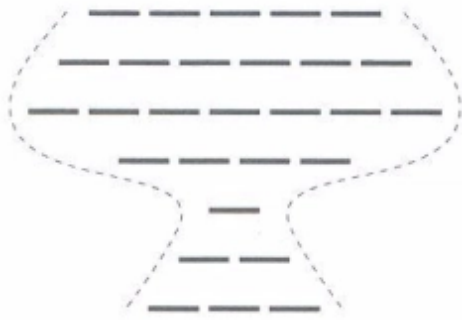

Fig 6 De volgorde in het labyrint
schept de vorm van een beker

Als je door dit labyrint loopt zul je deze veranderingen automatisch doormaken, tenzij je je voor deze ervaring afsluit. Zelfs als je niets van dit soort dingen afweet, zul je die ervaring toch ondergaan. Mensen over de hele wereld hebben ontdekt dat dit zo is. Mr. Anderson gelooft dat wanneer je strepen zou trekken in de volgorde waarin je het pad volgt – drie, twee, één, vier, zeven, zes, vijf (waarbij het aantal strepen aangeeft om welk van de zeven paden het gaat), de vorm van een beker ontstaat (fig 6). Hij geeft het gevoel dat dit specifieke labyrint te maken heeft met de vorm van de Heilige Graal en de geheime kennis die daarmee in verband staat. Vanuit mijn ervaring voelt dit goed, maar ik laat het open. Ik weet hier nog te weinig van; het zou best waar kunnen zijn.

Ik heb zelf ook met dit labyrint geëxperimenteerd en het is waar dat deze veranderingen in mij plaatsvonden. Ik kon dezelfde ervaringen echter ook op een andere manier ondergaan. Ik kon in een rechte lijn naar het midden van het labyrint lopen en eenvoudigweg de veranderingen in mezelf bewerkstelligen, telkens wanneer ik de plek bereikte waar in het labyrint een draai zou plaatsvinden. Ik kon dezelfde staat bereiken zonder het hele patroon te doorlopen. Houd dit labyrint in gedachten, ik kom er straks op terug.

Het levensei, de tweede vorm voorbij Genesis

De donkere, binnenste cirkels geven de zes dagen van Genesis weer (fig 7). Zodra het bewustzijn de eerste zeven bollen projecteert en dit Genesispatroon voltooit, gaat het door met bewegen in een wervelend patroon, vanuit elke volgende meest binnenste plaats. Tenslotte voltooid het zijn tweede wervelende beweging, zoals je kunt zien aan de hand van de lichte, buitenste cirkels.

Fig 7

Die beweging completeert op zijn beurt een driedimensionale vorm die je in je hand kunt houden en die eruit ziet als fig. 8. Als je fig. 9 zou nemen en alle lijnen in het midden en bepaalde andere lijnen zou uitvegen, zou je dit patroon te zien krijgen. Het bollenpatroon is zo iets als wat de geest zou zien als hij zich buiten zijn schepping had begeven en gezegd had: 'Aha, dit zie ik. Zo ziet het eruit' (Fig 8). De achtste bol bevindt zich feitelijk achter deze zichtbare bollen. Als je hun middelpunten zou verbinden, zou je een kubus krijgen (Fig 9).

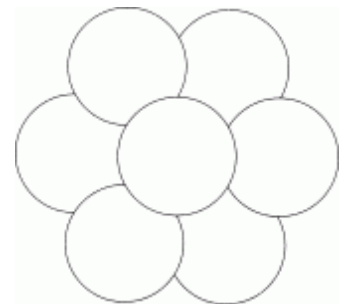

Fig 8

Nou en? Wat kan het ons wat schelen? Welnu, het kon de ouden wel wat schelen, want zij waren betrokken bij de schepping, bij het leven en bij de dood. Zij noemen dit cluster van bollen het Levensei. Ik zal je zo dadelijk laten zien hoe het Levensei de morfogenetische structuur vormt die jouw lichaam heeft doen ontstaan. Je gehele fysieke bestaan hangt af van de Levensei-structuur. Alles aan jou is geschapen aan de hand van de Levensei-structuur, tot en met de kleur van je ogen, de vorm van je neus, hoe lang je vingers zijn en al het andere. Het is allemaal gebaseerd op deze ene vorm.

Fig 9

De derde rotatie/vorm: de levensvrucht

De volgende werveling is de derde rotatie (Fig 10). De bollen in deze werveling hebben hun middelpunten op de binnenste plaatsen in de perimeter van de vorige ronde, zoals aangegeven door de zes pijlen. Dus wanneer de geest deze derde werveling maakt, krijg je de grijze ringen die hier

worden getoond. Vervolgens constateer je een nieuwe relatie, waarin de zes cirkels de binnenste cirkel en elkaar raken. Als je zeven stuivers neemt en je schuift ze op een tafelblad tegen elkaar aan, ziet het er zo uit. Deze derde rotatie is een uiterst belangrijke relatie in de schepping van onze Werkelijkheid. Als je goed naar de levensbloem kijkt, kun je deze zeven cirkels die elkaar raken onderscheiden.

Er zijn negentien cirkels in de levensbloem (Fig 11) en deze worden omringd door twee concentrische cirkels. Om de een of andere reden kom je die afbeelding overal ter wereld tegen. De vraag is nu: waarom deden ze dat overal ter wereld en waarom stopten ze bij negentien cirkels? Het is een patroon dat tot in het oneindige doorloopt en je zou op elk punt kunnen stoppen. De enige plek op de hele planeet waar ik hem verder zag doorlopen dan die negentien cirkels was in China, waar ze kamerschermen maakten (Fig 12). Eén van de bekendste patronen die ze op die schermen aanbrachten was de Levensbloem. Zemaakten hem in een rechthoekige vorm en lieten hem helemaal tot de rand doorlopen.

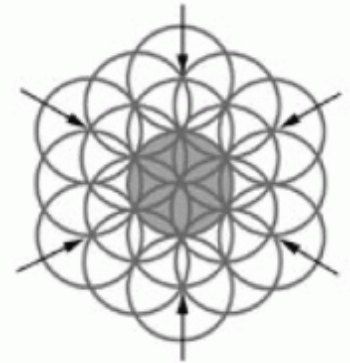

Fig 10

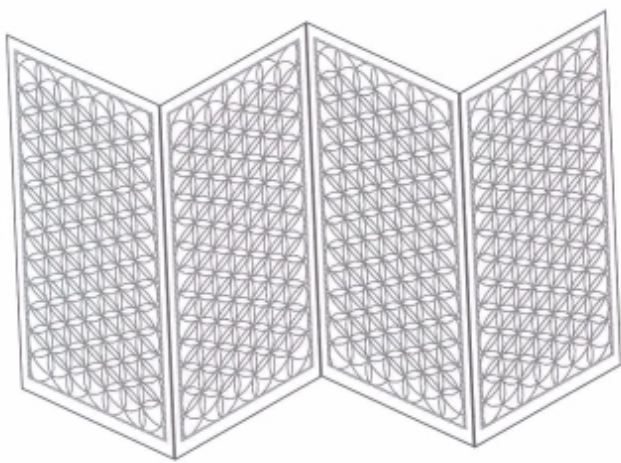

Fig 12

Maar bij alle andere die zijn aangetroffen zie je doorgaans alleen het Levensbloem-patroon. Dit is zo, omdat de ouden, toen zij beseften wat de andere component was en hoe belangrijk hij was, besloten hem geheim te houden. Ze wilden niet dat de mensen deze relatie, die ik je nu laat zien, ontdekten. Hij was zo heilig en belangrijk dat ze gewoon niet konden

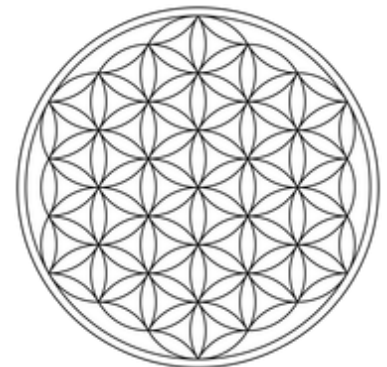

Fig 11

toestaan dat hij algemeen bekend werd. Dat was goed voor die tijd; nu maken we echter ofwel gebruik van deze informatie of we vallen nog dieper in de duisternis. Merk op dat je in het Levensbloem-patroon veel onvoltooide cirkels aantreft, wat uiteraard ook bollen kunnen zijn. Laat je blik helemaal langs de buitenste rand van Fig 13 gaan.

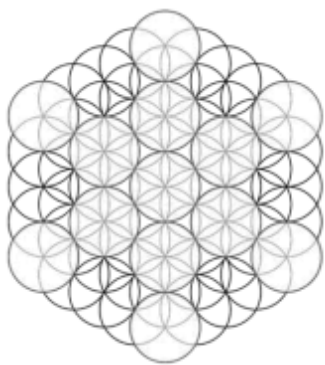

Fig 13

Als je alleen maar al deze cirkels zou voltooien, zou het geheim zich ontfouwen. Dit was de manier waarop de ouden deze informatie codeerden. De extra cirkels/bollen, die verder gaan dan het oorspronkelijke Levensbloem-patroon binnenin de grote grijze ring in fig 13, voltooien alle onvoltooide cirkels aan de rand van dat patroon.

Zodra je deze bollen completeert is er nog maar één stap nodig en je hebt het geheim: ga naar de binnenste plaatsen op de perimeter, en breng de volgende rotatie tot stand. Als je dat doet, krijg je het patroon van dertien cirkels dat hier wordt getoond via de kleinere grijze cirkels, inclusief de middelste. Als dit uit de rest van het patroon wordt gelicht, ziet het eruit als in Fig 14.

Dit patroon van dertien cirkels is een van de heiligste, meest gewijde vormen in het leven. Op aarde wordt het de Levensvrucht genoemd. Het wordt de vrucht genoemd omdat het resultaat, de vrucht, is van waaruit het weefsel van de details van de Werkelijkheid is geschapen.

Mannelijk en vrouwelijk combineren om de Kubus van Metatron te scheppen, het eerste informatiesysteem

Welnu, alle cirkels in dit patroon zijn vrouwelijk. En er zijn met deze dertien cirkels dertien manieren waarop je er mannelijke energie – met andere woorden: rechte lijnen – overheen kunt leggen. Als je hier op alle dertien manieren rechte lijnen overheen legt, ontstaan er dertien patronen die, samen met het Levensei en de torus alles creëren wat er bestaat. Het Levensei, de torus, en deze Levensvrucht, een totaal van drie patronen, creëren alles wat er bestaat, zonder enige uitzondering – ik heb tenminste geen uitzondering kunnen vinden. Ik zal je vertellen wat ik geleerd heb; ik kan je uiteraard niet alles laten zien, maar ik zal je genoeg laten zien om je ervan te overtuigen dat dit waar is. Ik ga dit *informatiesystemen* noemen. Er zijn dertien informatiesystemen die verband houden met het Levensvrucht-patroon. Elk van deze systemen produceert een enorme en gevarieerde hoeveelheid kennis. Ik ga je daar slechts vier van laten zien. Ik denk dat dat genoeg is.

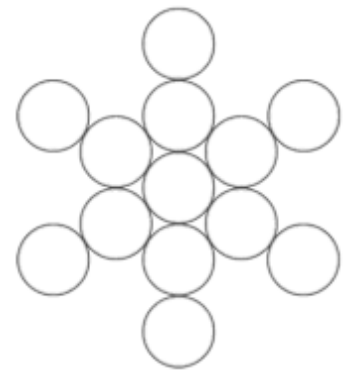

Fig 14

Het eenvoudigste systeem komt tevoorschijn door gewoon alle middelpunten van alle cirkels met behulp van rechte lijnen te verbinden. Als je zou besluiten op dit patroon rechte lijnen aan te brengen, zou 90 procent van jullie waarschijnlijk in eerste instantie op het idee komen om alle middelpunten te verbinden. Als je dat doet krijg je dit patroon Fig 15, dat in het hele universum bekend staat als de Kubus van Metatron. Het is één van de belangrijkste informatiesystemen in het universum. Eén van de fundamentele scheppingspatronen van het bestaan.

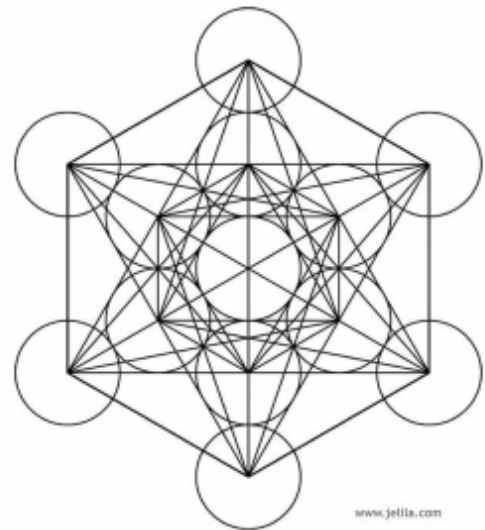

Fig 15 De Kubus van Metatron

De Platonische lichamen

Iedereen die de heilige geometrie heeft bestudeerd of zelfs maar de gewone geometrie, weet dat er vijf unieke vormen bestaan. Ook weet hij dat die van cruciaal belang zijn om zowel de heilige als de gewone geometrie te begrijpen. Zij worden de *Platonische lichamen* genoemd. Fig 16.

Een platonisch lichaam heeft per definitie bepaalde kenmerken. In de eerste plaats hebben de vlakken allemaal dezelfde afmetingen. Een kubus bijvoorbeeld, de meest bekende van de Platonische lichamen, heeft allemaal vierkante vlakken, dus alle vlakken hebben dezelfde afmetingen. In de tweede plaats zijn de ribben van een Platonisch lichaam allemaal even lang. Alle ribben van een kubus zijn even lang. In de derde plaats hebben de hoeken tussen de vlakken slechts één grootte. In het geval van de kubus is deze hoek 90 graden. En in de vierde plaats: als een Platonisch lichaam binnenin een bol wordt geplaatst (van het juiste formaat), zullen alle hoekpunten het oppervlak van die bol raken. Op grond van deze definitie zijn er naast de kubus(2) slechts vier vormen die al die kenmerken bezitten. De tweede(1) is de *tetraëder* (tetra betekent vier), een polyeder met vier vlakken, allemaal gelijkzijdige driehoeken, één riblengte en één hoek en waarvan alle hoekpunten het oppervlak van een bol raken. De andere eenvoudige vorm is(3) een *octaëder* (octo betekent acht), waarvan de acht vlakken gelijkzijdige driehoeken van gelijke grootte en met dezelfde riblengte en hoek zijn en waarvan alle hoekpunten het oppervlak van een bol raken. De andere twee

Platonische lichamen zijn iets ingewikkelder. De ene(5) wordt een *icosaëder* genoemd, wat betekent dat hij 20 vlakken heeft, gevormd door gelijkzijdige driehoeken met dezelfde riblengte en hoek en waarvan alle hoekpunten het oppervlak van een bol raken. Het laatste(4) heet een *pentagonaal dodecaëder* (dodeca is twaalf), waarvan de vlakken 12 pentagons zijn (vijfkanten), met dezelfde riblengte en hoek en waarvan de hoekpunten allemaal het oppervlak van een bol raken. Als je ingenieur of architect bent, heb je tijdens je studie met deze vijf vormen te maken gehad, zij het misschien oppervlakkig, want zij zijn de basis van alle structuren.

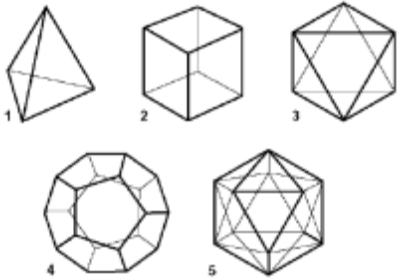

Fig 16

Hun oorsprong: de Kubus van Metatron

Als je de heilige geometrie bestudeert doet het er niet toe welk boek je opslaat: het zal de vijf Platonische lichamen laten zien, want die zijn het ABC van de heilige geometrie. Maar wanneer je al die boeken leest en ik heb ze bijna allemaal gelezen en de deskundigen de vraag stelt: 'Waar komen de Platonische lichamen vandaan? Wat is hun oorsprong?' Bijna iedereen zegt dat ze dat niet weten. Welnu, de vijf Platonische lichamen komen voort uit het eerste informatiesysteem van de Levensvrucht. Verborgen tussen

de lijnen van de Kubus van Metatron (Fig 15) bevinden zich al deze vijf vormen. Als je de Kubus van Metatron bekijkt, kijk je naar alle vijf de Platonische lichamen tegelijk. Om elk daarvan beter te kunnen

onderscheiden, moet je die truc van het uitvegen van een aantal lijnen nog eens toepassen. Als je alle lijnen uitveegt, behalve een bepaald aantal, krijg je deze kubus (Fig 17).

Fig 17

Kun je de kubus zien? Het is in feite een kubus in een kubus. Sommige lijnen zijn gestippeld, omdat ze achter voorvlakken liggen. Wanneer de kubus massief wordt zijn ze onzichtbaar. Hier zie je de massieve vorm van de grotere kubus (Fig 18).

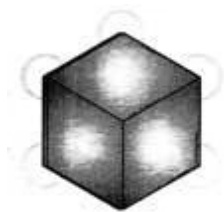

Fig 18

(Zorg ervoor dat je deze echt ziet, want naarmate we verdergaan zijn ze steeds moeilijker te onderscheiden.)

Door bepaalde lijnen uit te veegen en andere te verbinden (Fig 19), krijg je twee in elkaar grijpende tetraëders, die een stervormige tetraëder vormen. Net als bij de kubus krijg je eigenlijk twee stervormige

tetraëders, de ene binnenin de andere. Hier zie je de massieve vorm van de grotere stervormige tetraëder (Fig 20).

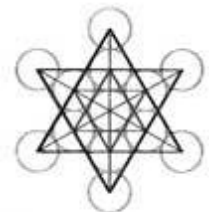
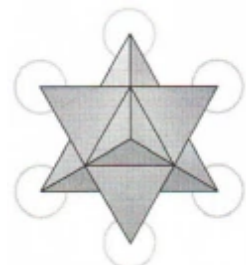

Fig 19

Figuur 21 is een octaëder binnenin een andere octaëder, vanuit een bepaalde hoek gezien. Figuur 22 is de massieve versie van de grotere octaëder.

Figuur 23 is één icoosaëder binnenin een andere, en figuur 24 is de massieve versie van de grotere. Op de een of andere manier wordt het gemakkelijker als je het op deze manier bekijkt.

Fig 22

Fig 20

Fig 21

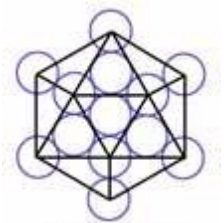

Fig 23

Deze driedimensionale objecten komen voort uit de dertien cirkels van de levensvrucht.

Fig 25 Schilderij van het Christus Kind, Sulamith Wulfing

Fig 24

Dit is een

childerij van Sulamith Wulfing, dat het Christus Kind afbeeldt binnenin een icoesaëder (Fig 25). Dit is erg toepasselijk omdat de icoesaëder het element water vertegenwoordigt, zoals je zo dadelijk zult zien, en de Christus werd in water gedoopt: het begin van een nieuw bewustzijn.

Dit is de vijfde en laatste vorm – twee pentagonale dodecaëders, de ene binnenin de andere (Fig 26 om het eenvoudig te houden wordt hier alleen de binnenste

dodecaëder getoond) Figuur 27 is de massieve versie. Zoals we hebben gezien, zijn alle vijf de Platonische lichamen te vinden in de kubus van Metatron.

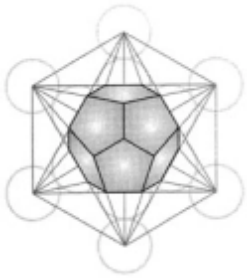

Fig 27

De ontbrekende lijnen

Toen ik op zoek was naar het laatste Platonische object in de kubus van Metatron, de dodecaëder, kostte me dat meer dan twintig jaar. Toen mijn leraren hadden gezegd: 'Ze zitten er allemaal in', begon ik te zoeken, maar de dodecaëder kon ik maar niet vinden. Tenslotte zei een student: 'Hé, Drunvalo, je hebt een paar lijnen in de kubus van Metatron overgeslagen'. Toen hij ze aanwees keek ik en zei: 'Je hebt gelijk!' Ik dacht dat ik alle middelpunten met elkaar had verbonden, maar ik was er een paar vergeten. Geen wonder dat ik die dodecaëder niet kon vinden: hij werd gevormd door die ontbrekende lijnen! Meer dan 20 jaar lang had ik aangenomen dat ik alle lijnen had, terwijl ik ze niet had.

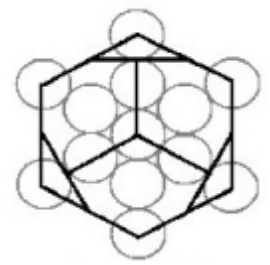

Fig 26

Dat is één van de grote problemen in de wetenschap. Je gelooft dat je een probleem hebt opgelost en gaat dan verder, die vermeende kennis gebruikend om op voort te borduren. De wetenschap heeft nu te maken met een soortgelijk probleem rond vallende lichamen in een vacuüm bijvoorbeeld. Men heeft altijd aangenomen dat zij met dezelfde snelheid vallen, en veel van onze hogere wetenschap is gebaseerd op deze fundamentele 'wet'. Hij bleek niet te kloppen, maar toch blijft de wetenschap hem gebruiken. Een draaiende bal valt veel sneller dan een bal die niet draait. Op een dag zal er een wetenschappelijke afrekening plaatsvinden.

Toen ik getrouwd was met Macki, was zij ook heel intensief met heilige geometrie bezig. Haar werk is heel interessant voor mij omdat het vrouwelijk is – rechter hersenhelft pentagonale energieën. Zij laat zien hoe emoties, vormen en kleuren allemaal met elkaar te maken hebben. In feite vond zij de dodecaëder in de kubus van Metatron eerder dan ik. Ze pakte hem en deed iets wat ik bedacht zou hebben. De kubus van Metatron wordt normaliter op een plat vlak getekend, maar is in werkelijkheid een driedimensionale vorm. Op een dag hield ik die driedimensionale vorm dus in m'n handen en probeerde de dodecaëder daarin te vinden. Macki zei: 'Laat mij dat ding eens bekijken'. Ze pakte de driedimensionale vorm en liet hem tolleren in de Phi Ratio (iets waar we het nog niet over gehad hebben is dat de verhouding van de Gulden Snede, ook wel de Phi Ratio genoemd, bij benadering 1,618 is.) De vorm op die manier laten tolleren was iets wat ik nooit bedacht zou hebben. Toen ze dat gedaan had projecteerde ze de schaduw en kreeg het volgende beeld (Fig 28).

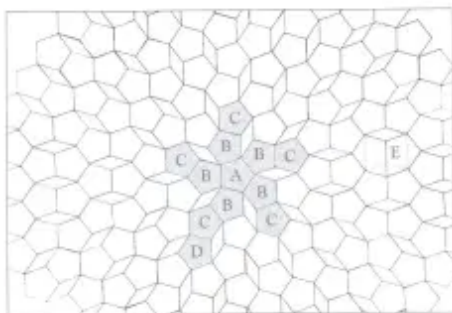

Fig 28

Oorspronkelijk heeft Macki dit bedacht, daarna gaf ze het aan mij. Het heeft een middelpunt in pentagon A. Als je daarna de vijf pentagons neemt die uit A voortkomen (de pentagons B) en één pentagon verder, die voortkomt uit elk van die vijf pentagons (de pentagons C), heb je een *opgevouwen* dodecaëder. Ik dacht: wauw, dit is de eerste keer dat ik daar *hoe dan ook* iets heb gevonden dat op een dodecaëder lijkt. Zij kreeg dat in drie dagen voor elkaar. Ik had in twintig jaar nog niets gevonden.

We hebben een keer een hele dag besteed aan het kijken naar deze tekening. Het was opwindend, want *elke willekeurige lijn* op deze tekening is in de verhouding van de Gulden Snede. En overall vind je driedimensionale Gulden Snede rechthoeken. Er is één bij punt E, waar de twee diamanten boven en beneden de boven- en onderkant vormen van een driedimensionale Gulden Snede rechthoek; de stippellijntjes zijn de zijkanten. Het is verbazingwekkend materiaal. Ik zei: 'Ik weet niet wat dit is, maar waarschijnlijk is het belangrijk'. Dus we legden het opzij om er een andere keer naar te kijken.

Kristalachtigen

Later ontdekte ik een totaal nieuwe wetenschap. Deze nieuwe wetenschap zal de technologische wereld drastisch veranderen. Metallurgen geloven dat zij door gebruik te maken van deze nieuwe technologie, in staat zullen zijn metaal tien keer harder te maken dan diamanten, als je je dat kunt voorstellen. Dat zou ongelooflijk hard zijn. Lange tijd maakten ze, als ze naar metalen keken, gebruik van zogeheten röntgenstraal diffractie om te zien waar de atomen zich bevonden. Ik zal je straks zo'n röntgenfoto laten zien. Er verschenen dan bepaalde patronen, die onthulden dat er alleen bepaalde soorten atoomstructuren aanwezig waren. Ze dachten dat dat alles was wat er te ontdekken viel, omdat dat alles was wat ze konden vinden. Dit beperkte hun vermogen om metalen te maken.

Toen kwam *Scientific American* met een spel dat gebaseerd was op de Penrose-patronen. Roger Penrose was een Britse wiskundige en relativist, die wilde vinden hoe je een plat oppervlak met petagonvormige tegels kon bedekken. Je kunt niet uitsluitend petagonvormige tegels op een plat oppervlak leggen – dat lukt van geen kant. Dus kwam hij met twee diamantvormen die van een petagon zijn afgeleid en met die twee vormen was hij in staat om heel veel verschillende patronen te vormen die op een plat oppervlak zouden passen. In de jaren tachtig werd het een spel in *Scientific American* om met deze patronen nieuwe vormen samen te stellen. Dit bracht een aantal metaalwetenschappers, die dit spel gadesloegen, op het idee dat er in de natuurkunde iets nieuws te ontdekken viel.

Op het laatst ontdekten ze een nieuw soort atoomrasterpatroon. Het is er altijd al geweest, ze hebben het alleen ontdekt. Deze rasterpatronen worden nu kristalachtig genoemd; het is iets nieuws (1991). Ze zijn nu aan het uitpluizen welke vormen en patronen er via metalen mogelijk zijn. Wetenschappers zijn nu manieren aan het vinden om deze vormen en patronen te gebruiken voor het fabriceren van nieuwe metaalproducten. En ik wed dat het patroon dat Macki uit de Kubus van Metatron haalde, hét patroon is dat ten grondslag ligt aan alle andere en dat elk Penrose-patroon dat er bestaat, daarvan is afgeleid. Waarom? Omdat het één en al Gulden Snede is, fundamenteel – rechtstreeks afkomstig uit het basispatroon van Kubus van Metatron. Hoewel het mij niet aangaat, zal ik op een gegeven moment vaststellen of dit echt waar is. Ik zie dat het, in plaats van de twee Penrosepatronen en het pentagon, slechts gebruik maakt van één daarvan en van het pentagon. (Dat wilde ik nog even kwijt). Het is interessant om te zien wat er momenteel gaande is in deze nieuwe wetenschap.

Naarmate je verder komt in dit boek, zul je ontdekken dat de heilige geometrie elk onderwerp dat je maar wilt tot in detail kan beschrijven. Er is niets wat je met je mond kunt uitspreken, dat niet *volledig, totaal en geheel en al, met alle mogelijke kennis, beschreven* kan worden door de heilige geometrie. (We maken onderscheid tussen kennis en wijsheid: voor wijsheid is ervaring nodig.) Toch is een belangrijker doelstelling van dit werk je eraan te herinneren dat *jij* het potetieel van een levend Mer-Ka-Ba rondom je lichaam hebt en je te leren hoe je daar gebruik van kunt maken. Ik zal voortdurend op punten terechtkomen waar ik ga uitweiden over van alles en nog wat en elk onderwerp ter sprake brengen dat je maar kunt bedenken. Ik zal echter steeds op het spoor terugkomen, want ik koers in één bepaalde richting: naar de Mer-Ka-Ba, het lichtlichaam van de mens.

Ik heb vele jaren besteed aan de studie van de heilige geometrie en ik geloof dat je alles wat er te weten valt over welk onderwerp dan ook, te weten kunt komen door je alleen maar te richten op de achterliggende geometrieën. Alles wat je nodig hebt is een kompas en een liniaal-je hebt niet eens een computer nodig, al is dat wel handig. Je draagt alle kennis al in je, en het enige dat je hoeft te doen is deze kennis ontplooien. Je leert gewoon de kaart uit je hoofd over hoe de geest beweegt in de Grote Leegte, dat is alles. Je kunt van elk onderwerp het mysterie ontrafelen.

Om kort te gaan: het eerste informatiesysteem komt voort uit de Levensvrucht via de Kubus van Metatron. Door de middelpunten van alle bollen te verbinden krijg je vijf vormen- in werkelijkheid zes, want er is ook nog de centrale bol die alles op gang heeft gebracht. Je hebt dus zes oervormen- de tetraëder, de kubus, de octaëder, de icosaeëder, de dodecaëder en de bol.

De Platonische lichamen en de elementen

De oude alchemisten en grote zielen, zoals Pythagoras, de vader van Griekenland, namen aan dat deze zes vormen elk ook een *element* vertegenwoordigden. (Fig 29)

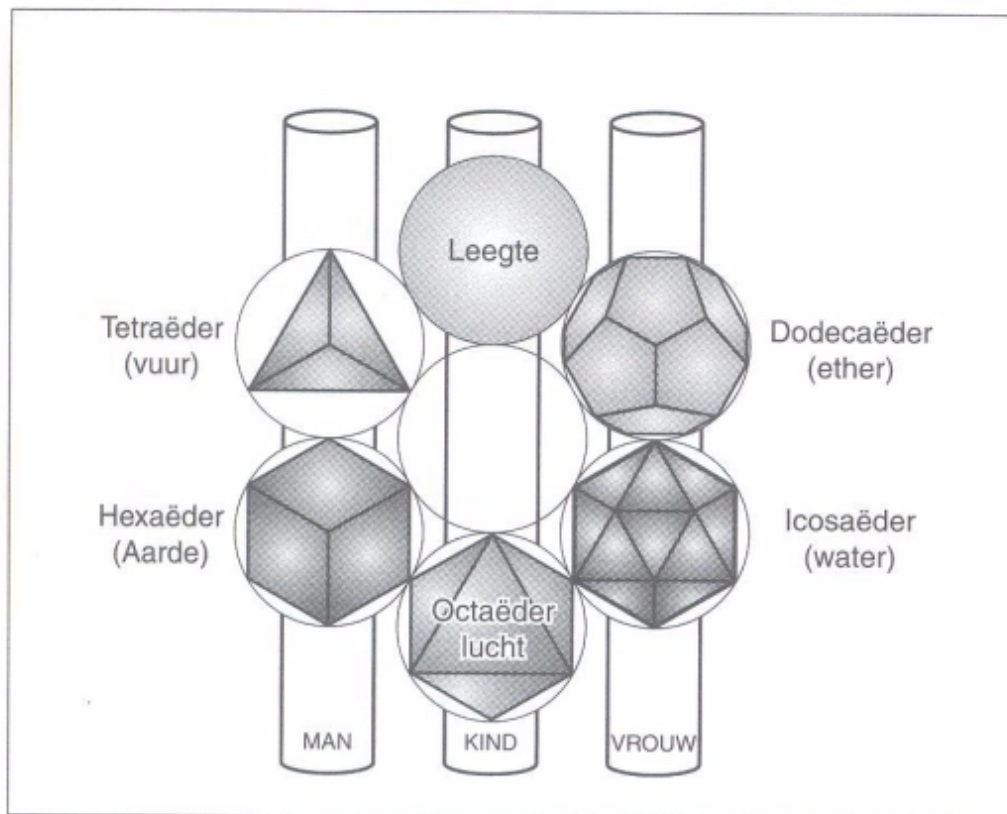

Fig 29 De zes elementen in relatie tot de zes oervormen, weergegeven in drie kolommen, die de drie-eenheid van polariteit vertegenwoordigen. De linker (mannelijke) kolom staat voor de linker hersenhelft en het proton en omvat 3-en 4-kantige vormen; de middelste (kinder) kolom staat voor het corpus callosum en het neutron. De rechter (vrouwelijke) kolom staat voor de rechter hersenhelft en het elektron en omvat 3-en 5-kantige vormen. Ether is de grondvorm van het Christusbewustzijns-rasterwerk.

De tetraëder vertegenwoordigde vuur, de kubus aarde, de octaëder lucht, de icosaeëder water en de dodecaëder ether. (Ether, prana en tachyon energie zijn hetzelfde; zij bevinden zich overal en zijn op elk punt in de ruimte/tijd/dimensie toegankelijk. Dit is het grote geheim van de nulpunttechnologie.) En de bol is leegte. Deze zes elementen zijn de bouwstenen van het universum. In de alchemie wordt doorgaans alleen gesproken over vuur, aarde, lucht en water; ze hebben het zelden over ether of prana, omdat dat zo'n heilig onderwerp is. Als je in de school van

Pythagoras het woord 'dodecaëder' maar uitsprak in de buitenwereld, werd je ter plekke gedood. Zo heilig was die vorm. Ze wilden er niet eens over praten. Tweehonderd jaar later, toen Plato leefde, bracht hij het ter sprake, maar heel voorzichtig.

Waarom? Omdat de dodecaëder zich aan de buitenste rand van je energieveld bevindt en de hoogste vorm van bewustzijn is. Als je naar de 55-voetgrens van je energieveld gaat, is dat een bol. Maar de eerstvolgende vorm binnenin de bol is de dodecaëder (eigenlijk de dodecaëder/icsaëder verhouding). Bovendien leven wij in één groot dodecaëder, die het universum omvat. Als je geest naar het einde van de ruimte reikt en er *is* een einde – treft hij daar een dodecaëder, ingesloten in een bol. Ik kan dit zeggen omdat het menselijk lichaam een hologram is van het universum en dezelfde principes bevat. De 12 constellaties van de dierenriem passen daar ook in. De dodecaëder is het eindpunt van de geometrieën, en hij is erg belangrijk. Op microscopisch niveau zijn de dodecaëder en de icsaëder de parameters die de verhouding weergeven van het DNA, de blauwdruk van alle leven.

Je kunt de drie kolommen op dit diagram in verband brengen met de Levensboom en met de drie primaire energieën van het universum: man (links), vrouw (rechts) en kind (midden). Of je hebt, als je je in de materie van het universum verdiept, links het proton, rechts het elektron en in het midden het neutron. Deze centrale kolom, de scheppende, is het kind. Aan het begin van onze weg uit de Leegte gingen we van een octaëder naar een bol, weet je nog? Dit is het proces waardoor de schepping een aanvang neemt, en het speelt zich af in het kind of de middelste kolom.

De linkerkolom, die de tetraëder en de kubus bevat, is de mannelijke component van het bewustzijn, de linkerkant van het brein. De vlakken van deze polygonen zijn driehoeken en vierkanten. De middelste kolom is het corpus callosum, dat de linker en de rechter hersenhelften verbindt. De rechterkolom, die de dodecaëder en de icsaëder bevat, is de vrouwelijke component van het bewustzijn, de rechterkant van het brein. De polygone vlakken zijn opgebouwd uit driehoeken en pentagons. De polygonen aan de linkerkant hebben dus drie- en vierzijdige vlakken en de vormen aan de rechterkant drie- en vijfzijdige.

In termen van aards bewustzijn is de rechterkolom de ontbrekende component. We hebben de mannelijk (linker) kant van het aards bewustzijn gegenereerd en waar we nu mee bezig zijn is het voltooiën van de vrouwelijke component, omwille van heelheid en evenwicht. De rechterkant is ook verbonden met het Christus-of eenheidsbewustzijn. De dodecaëder is de basisvorm van het Christusbewustzijns-rasterwerk rondom de aarde. De twee vormen in de rechterkolom zijn zogeheten duo's, wat betekent dat wanneer je de middelpunten van de vlakken van een dodecaëder met behulp van rechte lijnen verbindt, er een icsaëder ontstaat. Als je de middelpunten van een icsaëder verbindt krijg je weer een dodecaëder. Heel veel polygonen vormen duo's.

De heilige 72

In het boek van Dan Winter, *Heartmath*, toont hij aan dat de DNA-molecule is opgebouwd uit de duo-relatie van dodecaëder en icsaëder. Je kunt de DNA-molecule ook beschouwen als een roterende kubus. Als je een kubus 72 graden laat draaien in een specifiek patroon, vormt zich een icsaëder, die op zijn beurt een duo vormt met de dodecaëder. Er is dus sprake van een over en weer patroon dat zich in de DNA-strengen afspeelt: de icsaëder, daarna de dodecaëder, de icsaëder, het gaat voortdurend over en weer. Deze rotatie van de kubus schept de DNA-molecule. Men heeft vastgesteld dat dit de exacte heilige geometrie achter het DNA is, hoewel ook andere verhoudingen een rol kunnen spelen. Deze hoek van 72 graden die in ons DNA ronddraait, staat in verband met de blauwdruk-doelstelling van de Grote Witte Broederschap. Zoals je misschien weet, zijn er 72 orden verbonden met de Grote Witte Broederschap. Veel mensen hebben het over de 72 orden der engelen en de Joden hebben het over de 72 namen van God. De reden voor die 72 heeft iets te maken met de manier waarop de Platonische lichamen zijn opgebouwd, wat ook weer verband houdt met het Christusbewustzijns-rasterwerk rondom de aarde.

Wanneer je twee tetraëders neemt en die over elkaar heen legt(zij het in verschillende posities),krijg je een stervormige tetraëder.Vanuit een ander gezichtspunt is dit niets anders dan een kubus(Fig 30).

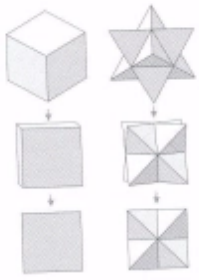

Fig 30 Kubus en stervormige tetraëder naast elkaar,om het vierkante karakter te laten uitkomen

Je kunt zien hoe ze onderling samenhangen.Op vergelijkbare wijze kun je ook vijf tetraëders samenbrengen en tot een icosaeëderkap vormen.(Fig 31).

Als je twaalf icosaeëderkappen vormt en één daarvan op elk vlak van de dodecaëder legt(er zouden 5 x 12 of 60 tetraëders nodig zijn om een dodecaëder te scheppen),zou dat een *gesterde* dodecaëder zijn.Er steekt dan een punt uit het middelpunt van elk vlak van de dodecaëder,die een icosaeëder vormen.De 60 tetraëders plus de 12 punten van de middelpunten staan gelijk aan 72 – alweer het aantal orden dat in verbinding staat met Het Grote Witte Broederschap.Het Broederschap functioneert in feite door de fysieke verhoudingen tussen deze gesterde dodecaëder/icosaeëder vorm,die de basis vormt van het Christusbewustzijns-rasterwerk rond de wereld.Anders gezegd:Het Broederschap is aan het proberen het bewustzijn op te wekken van de rechter hersenhelft van deze planeet.

Fig 31 Icosaëderkap

De oorspronkelijke orde was de Alpha en Omega-orde van Melchizedek,ongeveer 200.200 jaar geleden opgericht door Machiventa Melchizedek.Sinds die tijd zijn er 71 andere orden in het leven geroepen.De jongst is Het Broederschap van de Zeven Stralen in Peru/Bolivia,de 72ste orde.Elk van die 72 orden heeft een levenspatroon als een sinusgolf-curve,waarbij sommige voor een bepaalde tijdsduur tot bestaan komen en dan voor enige tijd verdwijnen.Ze hebben,net als menselijke lichamen,een bioritme.De Rozenkruisers bijvoorbeeld,zitten in een 100-jaarscyclus.Ze verschijnen voor 100 jaar en verdwijnen vervolgens 100 jaar lang volledig uit het zicht – ze verdwijnen letterlijk van de aardbodem.Dan 100 jaar later,zijn ze weer terug in de wereld en functioneren weer 100 jaar.

Ze zitten allemaal in verschillende cycli en ze werken allemaal samen met maar één doel – het Christusbewustzijns – rasterwerk terugbrengen naar deze planeet,dit verloren geraakte vrouwelijke aspect van het bewustzijn opwekken,en evenwicht brengen tussen de linker-en rechterkant van het brein van de planeet.Er is nog een andere manier om hiernaar te kijken,die werkelijk buitengewoon is.Als we het over Engeland hebben zal ik daar verder op ingaan.

Het gebruik van bommen en inzicht in het basispatroon van de schepping

Vraag:Als ze een atoombom laten ontploffen,wat gebeurt er dan met de elementen?

Wat de elementen betreft:die worden omgezet in energie en in andere elementen.Maar er speelt meer.Er zijn twee manieren om een kernexplosie tot stand te brengen:splitsing en fusie.Splitsing betekent dat materie uit elkaar wordt gehaald en fusie betekent dat materie bij elkaar wordt gebracht.Er is niets mis mee om materie bij elkaar te brengen – niemand klaagt daarover.Alle bekende zonnen in het universum zijn fusiereactoren.Ik ben me ervan bewust dat wat ik nu ga zeggen nog niet wetenschappelijk geaccepteerd is.Wanneer je materie uit elkaar scheurt via atoomsplitsing,werkt dat in op een corresponderende locatie in de buitenste ruimte,die daarmee verbonden is – zo boven,zo beneden.Met andere woorden:de binnenste ruimte(de microcosmos)en de buitenste ruimte(de macrocosmos)zijn met elkaar verbonden.Dat is de reden waarom atoomsplitsing in het hele universum illegaal is.

Atoombommen laten ontploffen creëert bovendien een gigantische verstoring van het evenwicht op aarde. Als je bijvoorbeeld bedenkt dat de schepping heeft gezorgd voor evenwicht tussen aarde, lucht, vuur, water en ether, veroorzaakt een atoombom een enorme hoeveelheid vuur op één plaats. Dat is een verstoring van het evenwicht en de aarde moet daar wel op reageren. Als je 80 triljoen ton water over een stad zou uitstorten, zou dat ook een verstoring van het evenwicht betekenen. Overal waar je te veel lucht, te veel water, te veel van wat dan ook hebt, is het evenwicht verstoord. Alchemie is de kennis van hoe je al deze dingen in evenwicht kunt houden. Als je deze geometrieën begrijpt en weet wat hun onderlinge betrekkingen zijn, kun je scheppen wat je wilt. Het hele idee is om de onderliggende *kaart* te begrijpen. De kaart is de manier waarop de geest in de Leegte beweegt, weet je nog? Als je de onderliggende kaart kent, beschik je over de kennis en het inzicht om te scheppen, samen met God. Fig. 32 toont de onderlinge samenhang van al deze vormen. Elk punt staat in verbinding met het volgende en ze hebben allemaal bepaalde wiskundige verhoudingen die in verband staat met de Phi Ratio's. Hoe meer je dit bestudeert, hoe meer deze vijf vormen één worden. We zijn pas kort geleden begonnen ons deze oude wetenschap te herinneren, maar in Egypte, Tibet en India wisten ze ervan, vervolgens vergaten ze het lange tijd. Ze herinnerden het zich weer tijdens de Italiaanse Renaissance, daarna vergaten ze het weer. De moderne wereld is bijna helemaal vergeten wat vorm werkelijk inhoudt en we zijn het ons op dit moment weer aan het herinneren.

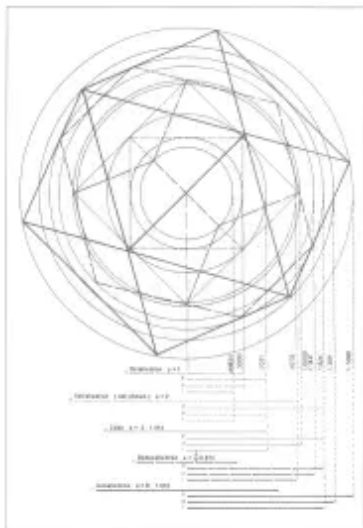

Fig 32

Kristallen

Het hard maken van wat wij leren

Nu gaan we deze abstracte informatie, die niet echt van toepassing lijkt te zijn op ons, in ons dagelijks leven, in verband brengen met onze dagelijkse ervaringen, maar we kunnen het min of meer begrijpen en verbinding maken met deze onderwerpen.

Eerst ga ik deze informatie hard maken met behulp van kristallen. Er zijn een heleboel andere terreinen in de natuur die ik zou kunnen gebruiken, maar bij kristallen is het allemaal zo duidelijk dat iedereen het kan zien. Ik zou virussen kunnen gebruiken of kiezelwier. Ik zou het in een heleboel dingen kunnen aantonen, maar kristallen voldoen goed want de mensen houden van kristallen.

Fig 33

Laten we om te beginnen dit röntgen-diffractiepatroon bekijken(Fig.33).Als je röntgenstralen door de C-as van de atoommatrix van een kristal of een metaal stuurt,krijg je deze kleine stippeltjes,die je precies laten zien waar de atomen zich bevinden.In dit geval gaat het om een beril kristal,die daadwerkelijk het Levensbloem-patroon tentoonspreidt.Het beril kristal gebruikt dit patroon om zijn atomen te rangschikken en dit specifieke kristal te vormen.Het is werkelijk verbazingwekkend dat deze kleine atomen,met daartussen vaak enorme afstanden,gewoon op een bepaalde lijn gaan liggen in de ruimte.Deze microscopische afstanden zijn relatief gezien heel groot,net als bij de sterren aan de nachthemel.De atomen groeperen zich feilloos tot kubussen en tetraëders en alle mogelijke andere soorten geometrische vormen.Waarom?Dit is een röntgen-diffractie patroon van een kristal(Fig.34).Je kunt zien hoe de atomen zich gerangschikt hebben tot een kubusvormig patroon.Het interessante is,dat in die grote verscheidenheid aan vormen die zich in de Werkelijkheid manifesteren,de atomen zelf bollen zijn.Dit simpele feit is door de meeste onderzoekers over het hoofd gezien,maar de bol is de voornaamste vorm,waaruit alles oorspronkelijk is voortgekomen.Dat is van belang voor het begrijpen van de schepping.Alle bouwstoffen van alles wat er bestaat zijn samengesteld uit ‘knikkers’ – allemaal bollen van verschillende afmetingen.We zitten op een bol,de aarde, en er cirkelen bollen om ons heen.De zon,de maan en de sterren zijn allemaal bollen.Het hele universum,van macrokosmos tot microkosmos,is op de een of andere manier opgebouwd uit kleine bolletjes.De lichtgolven die door de ruimte bewegen zijn allemaal bollen.We stellen ons een lichtgolf voor als iets dat golven maakt in de ruimte,maar het is veel gecompliceerder.Een elektrisch veld draait er in één richting omheen en een magnetisch veld draait in een hoek van 90 graden ten opzichte van het elektrische veld en zij expanderen in bolvormige patronen.Stel je een kubus in de diepe ruimte voor en zie hoe hij een helder licht uitstraalt naar alle kanten,360 graden rondom.Wat heb je dan?Heb je een kubusvormig lichtgolf – energieveld dat zich daar vandaan beweegt?Op het eerste gezicht zou je misschien zeggen dat het een expanderende kubus is,die alsmaar groter en groter wordt.Maar dat is het niet.Lichtgolven bewegen straalsgewijs van hun bron vandaan,met een snelheid van 186.200 mijl per uur.Dus wanneer een lichtgolf zich verwijdt van het oppervlak van een kubus die ik in mijn hand houd,is het licht van het kubusoppervlak in één seconde al 186.200 mijl daar vandaan.De golf die zich verwijdt van een *hoek* van de kubus,die iets verder van het middelpunt aflies dan het oppervlak,is in één seconde 186.200 mijl van het middelpunt verwijderd plus misschien een fractie van een centimeter.Als je op 186.200 mijl een fractie van een centimeter kon onderscheiden zou je een superscherpe blik hebben.En dat gebeurt allemaal in *één* seconde.Twee seconden later is de vorm twee keer zo ver geëxpandeerd en een minuut later is hij gigantisch.Je hebt dus een bol,die zich verwijdt van iets dat oorspronkelijk een *kubus* was.Als het object echt groot is,heeft de lichtgolf aanvankelijk de neiging om de vorm van het object aan te nemen.Naarmate hij zich echter verwijdt,verandert hij langzaam in een bol en wordt het object,ten opzichte van dat lichtveld,steeds kleiner.Dus wat zich daarginds bevindt is een bundel lichtbollen die in alle richtingen bewegen en onderling met elkaar verbonden zijn.Als je licht recht op je af ziet komen,is het wit.Als het *niet* recht op je afkomt,is het zwart.In feite is de gehele nachthemel gevuld met schitterend wit licht,maar we zien het licht alleen wanneer het op ons afkomt.De lichtgolven die zich opzij van ons bewegen zien we niet;dan zien we alleen maar zwart.Als we alles konden zien zou het oogverblindend zijn.Licht is overal en er is voor zover ik weet geen enkele plek in de ruimte waar geen licht is.De bol is letterlijk overal.

Elektronenwolken en moleculen

Atomen bestaan ook uit bollen.Als je het waterstofatoom bekijkt,is het proton samengebald in het centrum en cirkelt het elektron ergens daarbuiten in een baan rondom het proton.Als het proton zo groot was als een golfbal,zou het elektron daar een voetbalveld vandaan zijn – en dat elektron beweegt heel snel!Ik herinner me dat ik,toen ik natuurkunde studeerde,niet kon geloven dat het kleine elektron,*een speldenknop die je niet eens kunt zien*,in de één of de andere microscopische ruimte rond en rondgaat *met negen-tiende van de lichtsnelheid*.Dit betekent dat het elektron *elke* seconde ongeveer 170.000 mijl aflegt rondom het proton,*rondom iets wat je niet eens kan zien*.Het ging mijn

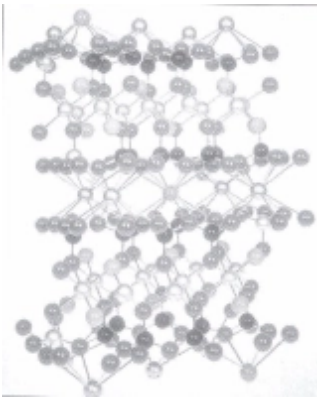

Fig 38

Nu gaan we het over kristallen hebben. Er zijn minstens 100.000 verschillende soorten kristallen. Als je wel eens naar de Tucson Edelstenen en Mineralen Beurs bent geweest weet je precies wat ik bedoel. Deze beurs beslaat meer dan acht of tien gebouwen met meerdere verdiepingen en elke kamer daarvan staat vol kristallen. In het auditorium zul je alle edelstenen aantreffen. Er zijn heel, *heel veel* verschillende soorten kristallen. En men vindt er steeds meer; bijna elk jaar zijn er wel acht, negen, tien splinternieuwe kristallen die nooit eerder bekend waren. Hoe veel kristallen er ook zijn, ze kunnen allemaal worden ondergebracht in zes categorieën: isometrisch, tetragonaal, hexagonaal, orthorhombisch, monoklinisch, triklinisch (Fig 39). En al die zes systemen die gebruikt worden om alle bekende kristallen te catalogiseren, zijn afgeleid van de kubus, één van de

Platonische lichamen. Het gaat er maar net om vanuit welke hoek je de kubus bekijkt – het vierkants-, het hexagonale of het rechthoeksgezichtspunt, tegenover de normale 90 graden hoek van de kubus. En hier begint het nu interessant te worden, tenminste voor mij – voor jullie hopelijk ook.

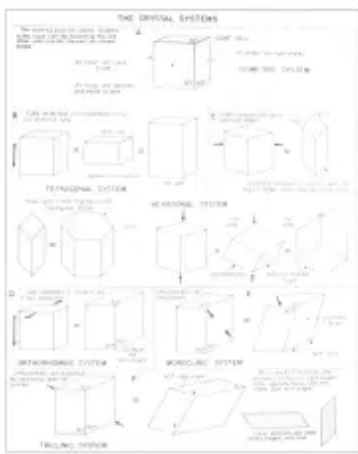

Fig 39

Dit zijn fluorietkristallen (Fig 40 a en b). Fluoriet wordt in ongeveer alle denkbare kleuren gevonden, inclusief helder. Er zijn twee belangrijke fluorietmijnen in de wereld: de ene ligt in de Verenigde Staten en de andere in China. Fluoriet wordt gevonden met twee totaal verschillende atoomstructuren: de ene octaëdervormig en de andere kubusvormig. Dit paarse fluorietkristal (Fig 40 a) is opgebouwd uit kleine kubusjes, die samen een brok vormen. Ze zijn niet in die vorm gesneden, ze zijn zo gegroeid. Het heldere fluorietkristal (Fig 40 b) is een echte octaëder. Het is niet in die vorm gesneden, maar in dit geval is het ook niet zo gegroeid. Het ontstaat gewoonlijk in lagen en als je het laat vallen of erop slaat, breekt het bij de zwakste verbindingen, die octaëdervormig zijn omdat de atomen in een octaëderrooster

zijn geformeerd. Als ik het op een hard oppervlak zou laten vallen zou het uiteenvallen in een heleboel

babyoctaëders. Maar met name interessant is de ontdekking dat fluoriet van de ene vorm in de andere overgaat – van kubus naar octaëder en weer terug. In zijn natuurlijke staat zal een kubusvormig kristal, wanneer het genoeg tijd krijgt, op een dag een octaëder vormen. En als het genoeg tijd krijgt zal een octaëdervormig fluoriet kubusvormig worden. Ze gaan in de loop der tijd van de ene in de andere vorm over en weer, gedurende hele lange tijdsperiodes. Geologen hebben een paar

fluorietkristallen gevonden die met zo'n veranderingsproces bezig waren, maar ze konden niet begrijpen hoe ze op die manier heen en weer konden gaan.

Het aftoppen van polyeders

Eén geologieboek probeerde als volgt te verklaren hoe fluoriet verandert (Fig 41). Rechts onderaan zie je een kubus. Als je de hoeken daarvan even ver zou afsnijden, wordt dat aftoppen genoemd. Je kunt elke polyeder, dat wil zeggen elk van die meerzijdige vormen, aftoppen. Wanneer je dat doet (in dit geval bij een kubus), kun je of de *hoeken* of de *ribben* of de *vlakken* afsnijden, zolang je ze maar allemaal op dezelfde manier afsnijdt. Als je deze kubus aftopt door de hoeken op 45 graden af te

snijden, helemaal rondom, krijg je links de volgende vorm. Als je die opnieuw aftopt, op precies dezelfde manier, krijg je de volgende vorm links. Als je dat nog eens doet krijg je een octaëder (uiterst links). Je kunt op dezelfde manier teruggaan door de hoeken van de octaëder af te toppen en

Fig 40 a

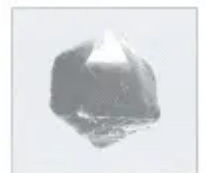

Fig 40 b

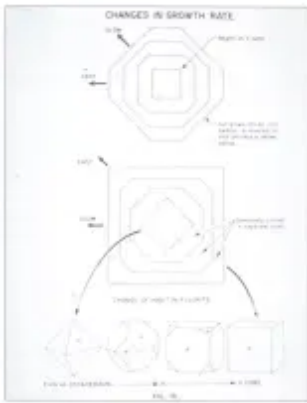

Fig 41

Fig 42

de hele procedure in omgekeerde volgorde doorlopen tot hij weer in een kubus verandert. Op deze manier probeerde het geologieboek te verklaren hoe fluoriet in hemelsnaam zijn vormen op die manier kan veranderen. In feite verklaart het boek alleen hoe deze verandering in geometrisch opzicht plaats zou *kunnenvinden*. In werkelijkheid vindt er iets veel verbazingwekkenders plaats wanneer fluoriet verandert. De ionen *cirkelen en expanderen of krimpen* daadwerkelijk om een ander rooster te formeren! Het is allemaal veel complexer dan het boek laat zien. Dit is een ander fluorietkristal (Fig 42), één van mezelf. Het is erg groot, elke kant een

inch of vier. Je ziet ze niet vaak meer zo groot. Voor het geval je het niet goed kunt zien: hij loopt in het midden in een punt uit. Iemand heeft hem voor het raam gezet, waar het zonlicht erop viel en omdat de verbindingen in fluoriet zo zwak zijn, barstte hij toen hij door het zonlicht werd geraakt, langs de octaëder atoomlijnen uiteraard. In de rechter bovenhoek van Fig 43 staat een kubus. De kubus links daarvan is langs de ribben afgetopt. Na nog twee keer aftoppen veranderde het verdraaide ding in

een dodecaëder. Dit is een voorbeeld van de kubus/dodecaëder in kristallen. In Fig 44 is het bovenste kristal een pyrietkubus. Hij is zo

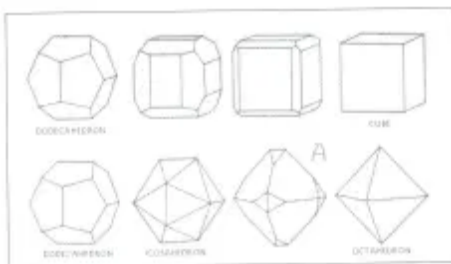

Fig 43

gegroeid, niemand heeft hem in deze vorm gesneden. Een soortgelijke kubus in het groot staat in Silverado, Colorado, ongeveer 1,80 meter in het vierkant geloof ik. Ze haalden hem gewoon als een volmaakte kubus uit de aarde. Dit kleine stuk pyriet is vierkant aan twee uiteinden en rechthoekig aan de zijkanten. Het onderste kristal is een kleine pyriet – dodecaëdercluster. Sommige zijn bijna volmaakt – en hij is zo gegroeid, in Peru. Als deze kleine steen lang genoeg in de aarde was gebleven waren deze kleine dodecaëders in kubussen veranderd; en als er daarna voldoende tijd zou

verstrijken zouden ze weer terug veranderen in dodecaëders. Als je de dodecaëder neemt (linksonder in Fig 45) en de punten aftopt, verandert hij in een icoosaëder (rechts van hem). Als je de punten blijft aftoppen, verandert hij in een octaëder. Ik zou hier heel lang mee door kunnen gaan. Er zijn duizenden manieren om dit te doen. Elk patroon en elk kristal, hoe complex het ook wordt, zal in één van de Platonische lichamen veranderen als je hem op de juiste wijze aftopt. Dit bewijst dat de essentie van de vijf Platonische lichamen inherent is aan de kristalstructuur.

Even terzijde: als je in een glazen- of kristallen – of zelfs een spiegeltetraëder kijkt, die aan de punten zijn afgetopt, zullen zij het licht reflecteren. De gespiegelde reflectie aan de binnenkant is een volmaakte icoosaëder. Probeer het maar.

Je kunt hier eindeloos mee doorgaan. Je zult enkele vormen tegenkomen die er bepaald vreemd uitzien, alsof ze onmogelijk op iets logisch gebaseerd kunnen zijn, maar het enige dat je hoeft te doen is er een beetje geometrie op loslaten. Dan zul je *elke keer* ontdekken dat hij is afgeleid van één van de vijf Platonische lichamen. Er zijn geen uitzonderingen bekend. Wat het kristalpatroon ook is, het is

Fig 44

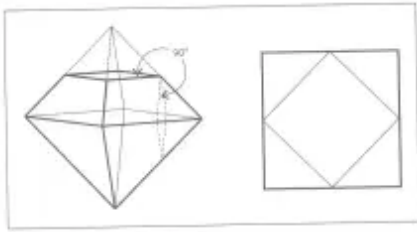

Fig 45

altijd gebaseerd op een Platonisch lichaam. Kristalstructuren zijn een functie van de vijf Platonische lichamen die zijn voortgekomen uit de levensboom, uit de Kubus van Metatron. Als je meer van deze kristallen wilt zien, je vindt ze te over in het boek *Rocks and minerals* door Charles A. Sorrell.

Fig 46 aangezichten van
een vector equilibrium

Er is nog een reeks waar ik het over wil hebben en die terugverwijst naar Figuur 43, 'Verschillende aftopmogelijkheden'. Wanneer je een octaëder aftopt door al zijn hoekpunten af te snijden, zodat ze 90 graden op elkaar staan (te zien bij A op de figuur), resulteert dat in de vorm links daarvan. Als je die op een plat oppervlak zou uittekenen, zou het een vierkant zijn, met een diamant in het midden (Fig 45). Dit patroon staat in verband met ons bewustzijn, met ons diepste wezen.

Het Kubus equilibrium van Buckminster Fuller

Zo ziet deze vorm er driedimensionaal uit (Fig 46). Hij wordt een kuuboctaëder of vector equilibrium genoemd. Je kunt zien dat het oorspronkelijk een kubus is, maar als de hoek bij punt A verder naar boven doorliep, zou het een octaëder vormen. Het is allebei tegelijk: een octaëder en een kubus. Hij weet niet wat hij is; hij zit er ergens tussenin. Toen Buckminster Fuller deze polyeder ontdekte, werd hij er bijna bezeten van. Hij meende dat de kuuboctaëder superieur was, de beste vorm die er in de schepping ooit heeft bestaan, omdat hij iets doet dat geen enkele andere bekende vorm doet. Het was zo belangrijk voor hem dat hij hem een totaal nieuwe naam gaf: het vector equilibrium. Hij ontdekte dat deze vorm, via verschillende rotatiepatronen, in *alle vijf* de Platonische lichamen verandert! Deze ene vorm schijnt ze allemaal in zichzelf te bevatten. (Fig 47).

Fig 47: Vector of kubus
equilibrium speeltje

Als je dit interessant vindt, koop dit speeltje (zie het verwijzingsgedeelte) en speel ermee. Als je het z'n gang laat gaan zal het al je vragen beantwoorden.

In het binnenste van een sesamzaadje

Andere mensen hebben de kuuboctaëder ook bestudeerd. Kent iemand een zekere Derald Langham? Niet al te veel mensen kennen hem. Hij heeft zich erg rustig gehouden tijdens zijn leven. Zijn werk heet *Genesa*, als je het zou willen bestuderen. Ik respecteer hem hogelijk. In de eerste plaats was hij een botanist die tijdens de Tweede Wereldoorlog eigenhandig Zuid-Amerika heeft gered. Ze waren daar letterlijk aan het verhongeren. Hij creëerde een maïssoort die groeide als onkruid. Je gooide het op de grond en het groeide bijna zonder water. Het was een grote dienst aan het Zuid-Amerikaanse continent. Later bestudeerde hij het sesamzaad en toen hij het diep van binnen onderzocht, vond hij een kubus. In feite zul je binnenin elk zaadje kleine geometrische vormen aantreffen die in verband staan met de Platonische lichamen, vooral met de kubus.

Derald Langham vond dertien stralen, die werden afgegeven door de kubus van het sesamzaad. Toen hij die studie verder doorvoerde, ontdekte hij dat dezelfde energievelden die zich in plantenzaden bevinden, ook aanwezig zijn rondom het menselijk lichaam. Daar zullen we het aan het eind over hebben. Hij concentreerde zich echter op de kuuboctaëder, die in verband staat met de velden rondom het lichaam. We zullen het daar nog over hebben, maar ik heb instructie gekregen om me op een andere vorm te concentreren: de stervormige tetraëder. We hebben een veld in de vorm van een stervormige tetraëder rondom ons lichaam. Dit veld omgeeft ook zaden. Het ondergaat een serie geometrische progressies die verschillen van de kuuboctaëder/vector equilibrium. Langham heeft een serie van wat je in Soefi termen 'heilig dansen' zou kunnen noemen, ontworpen. Daarbij maak je tijdens het bewegen verbinding met alle punten in je veld en wel op zo'n manier dat je ze gewaar wordt. Dat is echt goede informatie.

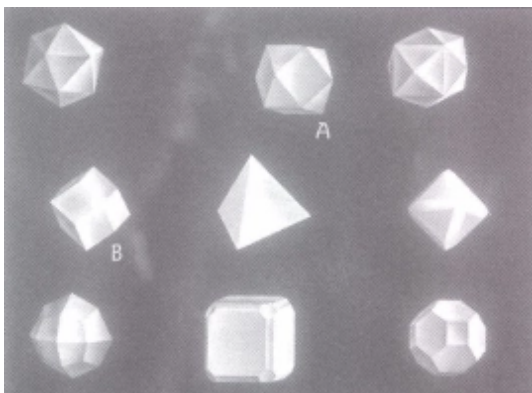

Fig 48 Diverse polyeders, A is een kuuboctaëder en B een rhombische dodecaëder.

Fig 48 toont enkele driedimensionale vormen van de polyeders die we hebben besproken. Die bij A is de kuuboctaëder die we zojuist hebben behandeld; die bij B is de rhombische dodecaëder. Deze laatste is belangrijk, want hij is de tegenhanger van de kuuboctaëder. Als je de middelpunten van de kuuboctaëder verbindt, krijg je een rhombische octaëder en omgekeerd. Fig. 49 laat zien hoe de interne geometrieën van de atomen gereflecteerd worden in de hoeken van deze kristallen. Dat zijn we al eens eerder tegengekomen, toen we vaststelden dat kristallen kubussen, octaëders en andere vormen manifesteren.

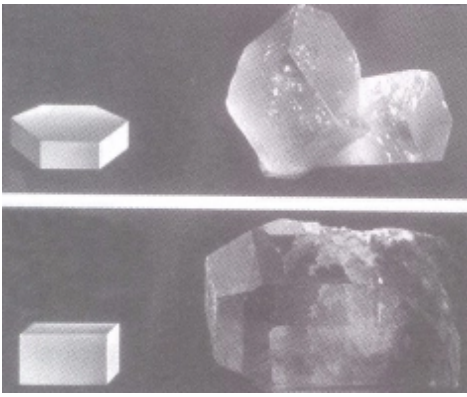

Fig 49

De 26 vormen

Volgens mij zijn de eerste vijf Platonische lichamen de eerste vijf tonen op de pentatonische schaal. Het octaaf heeft zeven tonen, waarvan de laatste twee corresponderen met de kuuboctaëder (A) en de rhombische dodecaëder (B) in Fig 48. Vijf extra vormen vertegenwoordigen de chromatische schaal. Dan is er nog een 13de, de terugslag. Op die manier zijn er 13 polyeders die de chromatische muziekschaal vormen. Vanuit die 13 worden er nog eens 13 gevormd, die hetzelfde zijn, alleen gesterd. In totaal 26 vormen – twee octaven in elkaar. Qua vorm zijn die 26 vormen de sleutel tot alle harmonieën van de Werkelijkheid. We hoeven hier niet zo diep op een en ander in te gaan, maar het gaat gewoon alsmaar zo door.

Sommigen van jullie hebben misschien wel eens gehoord van Royal Rife, de man die kanker probeerde te genezen met behulp van elektromagnetische velden (EMF), zoals licht. Volgens mij is dat beslist mogelijk en ook al eerder gedaan. Rife was op de hoogte van zeven van de dertien (of wellicht 26) frequenties. De frequenties die hij publiceerde waren niet juist, maar dat deed, hij met opzet. De frequenties die hij publiceerde veroorzaken juist kanker, maar als ze iets verschoven worden op een bepaalde wiskundige manier, keren ze terug tot de oorspronkelijke frequenties, die elk een bepaald virus of bacterie grotendeels of geheel vernietigen.

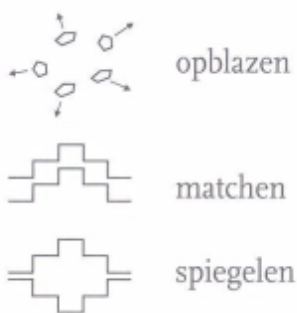

Fig 50 mogelijk gebruik van de
26 sjablonen

Rife kende echter slechts een deel van de vergelijking. Als hij op de hoogte was geweest van de heilige geometrie zoals we die nu kennen, had hij met alle 26 vormen kunnen komen. Dan had hij elk bestaand virus kunnen elimineren. Het doet er niet toe hoe veel Aids-virussen er zijn, niets staat het vinden van een oplossing in de weg. Er zijn maximaal 26 sjablonen en de juiste frequenties zullen elk willekeurig virus (of bacterie) elimineren. Omdat elk virus een polyeder is – structureel, ze zien er net zo uit als de polyeders – zijn er diverse manieren om er mee om te gaan. Je kunt ze ofwel opblazen met behulp van bepaalde harmonieën van de EMF, of je kunt ze matchen (Fig 50). Als je ze kunt matchen, kun je ze koppelen, min of meer zoals een anti-virus dat doet. Of je kunt ze gewoon non-

existent maken door een golfvorm te creëren die een spiegelbeeld is van wat zij zijn. Er zijn een heleboel manieren om Aids aan te pakken, maar één primaire sleutel is het inzicht dat er maximaal 26 geometrieën aan te pas komen.

Gekristalliseerd water – ijskristallen – de hexagonale patronen die we ijsvlokken noemen (Fig. 51). Het verband met de levensbloem is goed te zien. Telkens weer zul je deze relatie tegenkomen van 3D-patronen met de geometrieën die afkomstig zijn van dit ene centrale Levensbloem – patroon.

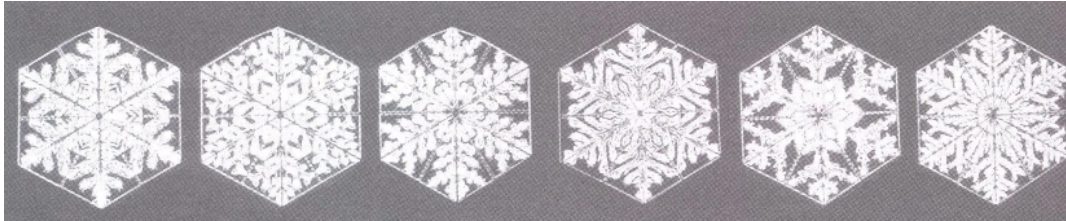

Fig 51 ijskristallen of sneeuwvlokken

Het periodiek systeem

Dit is een interessante versie van het periodiek systeem van de elementen (Fig 52), omdat hij laat zien dat elk element in verband staat met de kubus, op enkele uitzonderingen na die niet gedetermineerd kunnen worden, omdat ze niet kristalliseren. Eén van die uitzonderingen is fluor, omdat fluor bijna nergens op reageert. Het is één van de meest inerte gassen. Bij vrijwel alle andere elementen vinden we deze relatie met de kubus, behalve de atomen uit de vierde dimensie. Die buiten het natuurlijke systeem van de elementen vallen. Ook de kunstmatige, of door de mens geproduceerde elementen vormen een uitzondering. Deze komen van nature niet in de natuur voor. Elk atoomelement heeft een kristalstructuur die ermee in verband staat. In ieder op zichzelf staand geval hebben de wetenschappers ontdekt dat de verschillende kristalstructuren die in verband staan met atomen, herleid kunnen worden tot de structuur van een kubus. Je hebt misschien wel gemerkt dat de kubus belangrijker lijkt dan de andere polygonen. Kristallen worden bijvoorbeeld onderverdeeld in zes verschillende categorieën, maar de kubus ligt ten grondslag aan allemaal. In de Bijbel wordt gezegd dat de troon van God zo en zoveel el beslaat, in verschillende richtingen. Als je er één maakt, is het een kubus. De farao's in Egypte zaten op een kubus. Wat is er toch met die kubus?

Fig 52 Periodiek systeem dat laat zien dat alle elementen waarvan bekend is dat ze kristalliseren, een functie van de kubus zijn.

De sleutel: de kubus en de bol

Welnu, de kubus is anders dan de andere Platonische lichamen omdat hij een kenmerk bezit dat de anderen missen – behalve de bol, die over dezelfde kenmerken beschikt. Zowel de bol als de kubus kunnen de andere vier Platonische lichamen volledig omvatten. Ook omvatten zij op symmetrische wijze elkaar, aan de hand van hun oppervlak, aangenomen dat je de juiste afmetingen te pakken hebt. De kubus is het enige Platonische lichaam met een bijzonder kenmerk. Je kunt een bol nemen, hem binnenin een kubus zetten en hij zal alle zes vlakken volmaakt en symmetrisch raken. Een tetraëder zal rechtstreeks langs één van de assen glijden en de diagonalen van de kubus gaan vormen, precies passend en symmetrisch. Ook een stervormige tetraëder zal perfect in een kubus passen. De octaëder is in feite de tegenhanger van de kubus. Als je de middelpunten van de aangrenzende kubusvlakken verbindt, krijg je een octaëder.

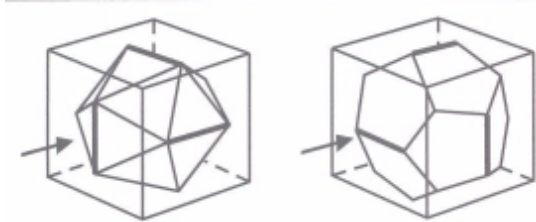

Fig 53 Icosaëder en dodecaëder die precies in een kubus passen.

Die is makkelijk. Als je de laatste twee Platonische lichamen bekijkt: het ziet er niet uit of die symmetrisch in de kubus en de bol passen. Dat doen ze wel. Het is een beetje moeilijk om dat hier te laten zien, maar je kunt het voor jezelf vaststellen. Gebruik een echt model, probeer te vinden waar de icoosaëder en de dodecaëder zes ribben op de vlakken van de kubus hebben en je bent er. Je zult zien hoe ze in de vlakken van de kubus schuiven (Fig 53). Je kunt zien hoe de andere vier Platonische lichamen symmetrisch in de kubus en de bol passen. Van belang is hier dat alleen de kubus en de bol deze eigenschap bezitten. De kubus is de vader, de belangrijkste mannelijke vorm. De bol is de moeder, de belangrijkste vrouwelijke vorm. In de gehele Werkelijkheid zijn de bol en de kubus dus de twee belangrijkste vormen. Deze zullen bijna altijd domineren wanneer het in de schepping tot primaire verbindingen komt. Om deze redenen heeft een man, genaamd Walter Russel lang geleden werk verricht dat absoluut fenomenaal was. Ik geloof niet dat hij iets van heilige geometrie afwist. Voor zover ik weet was hij analfabeet op dat gebied. Toch had hij het intuïtief te pakken. Toen de beelden zich in zijn geest afspeelden, koos hij de kubus en de bol als de voornaamste geometrieën, om te spreken over wat hij begreep. En *omdat* hij deze twee vormen koos en geen andere, kon hij ver komen. Als hij ook maar enige andere had gekozen zou hij een grote vergissing hebben begaan en niet in staat zijn geweest het werk te doen dat hij gedaan heeft.

Kristallen zijn levend!

Dit versterkt mijn idee dat kristallen levend zijn. Voordat ik deze cursus gaf, gaf ik cursussen over kristallen, begin of midden jaren tachtig denk ik. Ik ontdekte – niet door het geven van de cursussen, maar door mijn werkelijke interactie met de kristallen zelf – dat *deze kristallen levend zijn*. Ze leven en hebben bewustzijn. Ik was in staat met ze te communiceren en zij met mij. Door deze uitwisseling ontdekte ik van alles. Hoe langer ik met ze leefde en leerde hoe ik verbinding met ze kon maken, des te meer ontdekte ik hoe bewust ze waren. Het was één van de interessantste ervaringen in mijn leven. Op een keer gaf ik in San Francisco een cursus aan een stuk of 30 mensen. Ik zei: 'deze jongens zijn levend'. Iedereen luisterde en zei 'ja, ja'. Toen zei iemand: 'Bewijs dat eens'. Ik zei 'OK' en bedacht toen snel wat ik kon doen. Ik gaf iedereen een blaadje papier en een potlood en zei: 'We nemen een willekeurig kristal'. Ik koos een kristal uit dat niemand gezien had. Ik nam er daadwerkelijk één en hield hem verborgen. We lieten hem aan niemand zien. Toen zei ik: 'Niemand mag dit kristal onderzoeken of krijgt zelfs maar te zien wat het is. Jullie gaan het alleen maar tegen je voorhoofd houden, je krijgt één seconde – en dat is het. Jullie gaan vragen: waar kom je vandaan? Het allereerste woord dat je invalt schrijf je op een papiertje en dat vouw je op, zodat

niemand het ziet. Je neemt alleen het kristal, stelt je vraag, geeft het aan de volgende en schrijft op wat je invalt. 'Dat was de enige manier die ik kon verzinnen om het te bewijzen. We gaven dat kristal door aan 30 mensen en iedereen schreef een antwoord op. Toen keken we wat we hadden doorgekregen. En iedereen had 'Brazillië' opgeschreven! Wie had dat gedacht?

Kristallen hebben fenomenale eigenschappen. Ze beïnvloeden mensen op alle mogelijke manieren. Katrina Raphaell heeft hier in haar boeken veel over geschreven, maar ook veel andere mensen hebben in de loop der jaren over de capaciteiten van kristallen gehoord. Vele oude wezens en beschavingen waren zich dit eveneens gewaar. Kristallen zijn geen toevallig product van een chemische reactie: zij *groeien*. Als je bestudeert hoe kristallen gevormd worden: ze groeien in veel opzichten op dezelfde manier als mensen. Vanuit de lucht gezien is jouw energieveld voor een deel gewoon het Levensbloempatroon, dat hexagonaal van karakter is. Onze velden groeien hexagonaal, net als kristallen. Hoewel het silicium-molecuul een tetraëder is, gaat het bij kwartsvorming een verbinding aan met een ander silicium – tetraëder. Zo vormt hij een kubus. Dan geeft hij een lange reeks kleine stervormige tetraëders of kubussen af, die een rij vormen. Vervolgens begint die rij te tollen en verandert hij exact 60 graden van richting, om een hexagoon te vormen. Dit is dezelfde structuur die van bovenaf rondom het menselijk lichaam wordt waargenomen. Kristallen hebben een geslacht. Ze zijn hetzij mannelijk, hetzij vrouwelijk, hetzij allebei. Als je weet waar je op moet letten kun je een kristal bekijken en zien in welke richting hij draait. Zoek het laagste vlak en kijk waar het volgende vlak zich bevindt. Is dat links, dan draait het met de klok mee en is dat kristal vrouwelijk. Is het rechts, dan draait het tegen de klok in en is mannelijk. Als zich aan beide kanten op dezelfde hoogte vlakken bevinden, zou je twee spiralen rondom dit kristal moeten zien bewegen, in tegengestelde richting. Dat kristal is dan tweeslachtig. Vaak zijn twee kristallen bij de basis samengevoegd en zijn ze een beetje om elkaar heen gegroeid. Dit worden tweelingkristallen genoemd. Die zijn bijna altijd mannelijk en vrouwelijk. Het komt bijna niet voor dat ze het anders doen.

De komende silicium/koolstof evolutiesprong

Hier zie je een afbeelding waar ik heel graag over praat. Het zesde element in het periodiek systeem is koolstof. Het is het belangrijkste element, voor zover het ons betreft, want het is ons. Het vormt onze organische chemie. Het is het element dat het bestaan van onze lichamen mogelijk maakt. Men heeft ons verteld dat koolstof het enige levende atoom is in het periodiek systeem. Dat alleen organische chemie leven voortbrengt en niets anders. Maar dat is beslist niet waar. Dit is wat men in de jaren '50 vermoedde, toen de geleerden dit soort zaken begonnen te bestuderen.

Ze beseften dat ook silicium, op de kaart meteen onder koolstof (één octaaf apart), de beginselen van leven vertoont. Er schijnt geen verschil te zijn.

Fig. 54 laat zien hoe silicium bepaalde ketenen en patronen vormt. Dit zijn er slecht een paar. Silicium vormt eindeloze patronen en het zal een chemische reactie aangaan met vrijwel alles wat in de buurt komt. Daar vormt het iets nieuws mee. Koolstof heeft datzelfde vermogen om eindeloze vormen en ketenen en patronen te scheppen en een chemische reactie aan te gaan met bijna alles in de directe omgeving. Dit is het primaire kenmerk dat koolstof tot een levend atoom maakt. Op chemisch niveau lijkt het dat er ook silicium-levensvormen zouden moeten bestaan. Nadat dit was ontdekt, zijn er in de jaren '50 verscheidene science fiction films gemaakt. Deze films waren gebaseerd op het idee dat er silicium-levensvormen op andere planeten zouden bestaan. Het was een stel enge films, over levende kristalstructuren. Toen ze die films maakten, wisten ze niet dat er echt silicium-levensvormen zijn, hier op deze planeet. Enkele daarvan zijn recentelijk aangetroffen, enkele mijlen diep, in spleten in de oceaانبodem. Er zijn silicium-sponzen gevonden – levende sponzen die groeien en zich voortplanten. Zij vertonen alle principes van leven, zonder één enkele koolstof-atoom in hun lichaam!

Hier zitten we nu op de aarde, die een doorsnee heft van meer dan 11000 kilometer. Haar korst, 50 tot 80 kilometer dik, bestaat, net als een eierschaal, voor 25 procent uit silicium. Omdat silicium een reactie aangaat met vrijwel alles, bestaat de korst feitelijk voor 87 procent uit silicium-samenstellingen. Dat betekent dat de korst van de aarde bijna puur kristal is, 50 tot 80 kilometer diep. Dus we zitten op deze enorme kristallen bol, die met 27 kilometer per seconde door de ruimte zweeft. We zijn ons totaal niet bewust van de verbinding tussen koolstof-leven en silicium-leven. Silicium en koolstof schijnen een heel speciale relatie te hebben. Wij, koolstofwezens, leven op een kristallen bol die uit silicium bestaat, onze kristallen planeet. We zoeken naar leven buiten onszelf, in de verste ruimte. Misschien zouden we naar de grond onder onze voeten moeten kijken. Denk nu eens aan de computers in de moderne wereld. We maken computers die allerlei onmogelijke taken uitvoeren. De computer brengt de mensheid in hoog tempo naar een nieuwe ervaring van het leven op aarde. Waaruit bestaan computers? Uit silicium. En wat probeert de computerindustrie zo snel mogelijk te produceren? Zelfdenkende computers. We zijn bijna zover, als het niet al gelukt is. Ik ben er zeker van dat we op hele korte termijn computers zullen hebben die zelf nadenken. Dus hier zijn wij, koolstof-levensvormen, bezig silicium-levensvormen te scheppen. Er is zelfs sprake van onderlinge interactie. Wanneer we eenmaal silicium-computers met zelfgewaarzijn hebben, zal niets meer hetzelfde zijn. Er zullen twee verschillende levensvormen/componenten van de aarde zijn die met elkaar in verbinding treden. Het tempo waarin we vanaf dat moment zullen evolueren zal, afgezien van al het andere, heel, heel hoog zijn. Het zal sneller gaan dan we normaal gesproken zouden verwachten. Ik geloof dat dit nog tijdens dit leven zal gebeuren.

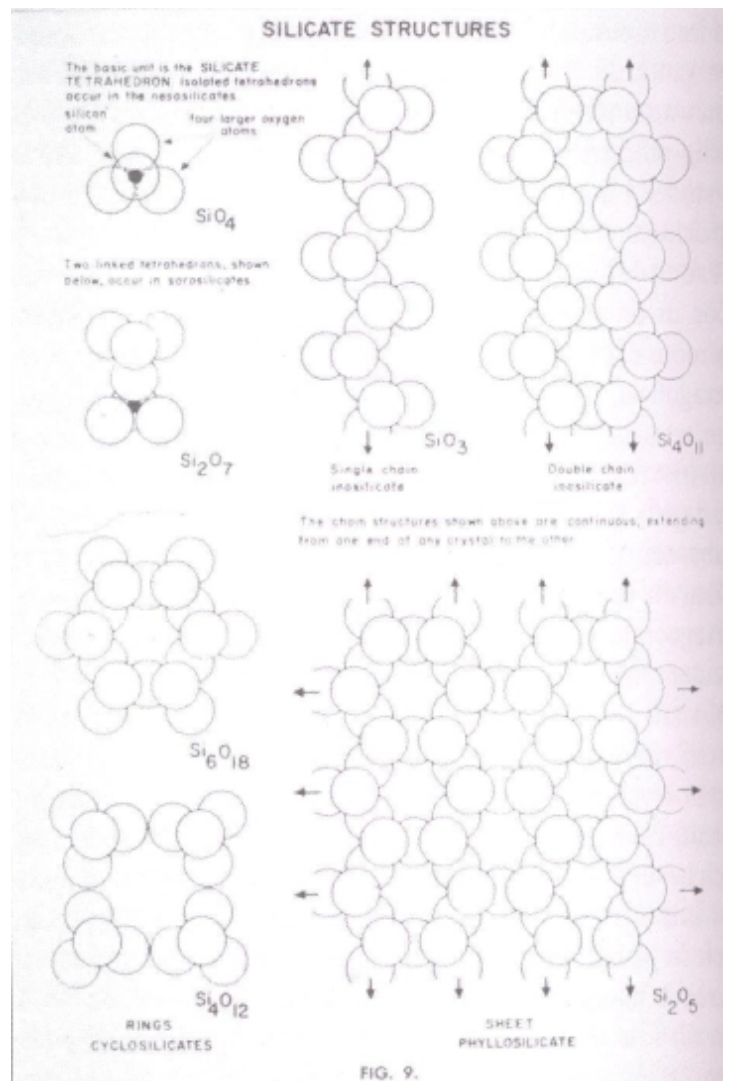

Fig 54 Silicium maakt vormen en gaat verbindingen aan.